

DE EEUW VAN AZIË

Kishore Mahbubani

DE EEUW VAN AZIË

Een onafwendbare mondiale
machtsverschuiving

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Eerste druk november 2008
Twaalfde druk november 2011
Dertiende druk (midprice) april 2013

Oorspronkelijke titel *The new Asian hemisphere.*
The irresistable shift of global power to the East

© Kishore Mahbubani 2008

© Nederlandse vertaling Nieuw Amsterdam *Uitgevers* 2008

Alle rechten voorbehouden

Vertaling Amy Bais

Redactie Paul Mulder en Marlies Enklaar

Register Kantoor Verschoor

Omslagontwerp Studio Pollmann

Typografie binnenwerk Avant la Lettre

ISBN 978 90 468 0475 9

NUR 686

www.nieuwamsterdam.nl/deeeuwvanazie

Voor Kishore, Shelagh en Jhamat

INHOUD

Dankwoord	9
Inleiding	11
Hoofdstuk 1 De drie scenario's	23
Hoofdstuk 2 Waarom Azië nu in opkomst is	66
Hoofdstuk 3 Waarom is het Westen niet opgetogen?	117
Hoofdstuk 4 Ontwestering: de terugkeer van de geschiedenis	144
Hoofdstuk 5 Westerse incompetentie, Aziatische competentie?	195
Hoofdstuk 6 Noodzakelijke voorwaarden voor mondiaal leiderschap: principes, partnerschappen en pragmatisme	257
Noten	306
Register	323

DANKWOORD

Het was natuurlijk een idiote beslissing om te beloven een boek te schrijven terwijl ik tegelijkertijd probeerde een nieuwe opleiding op te zetten voor het ontwikkelen van openbaar beleid. De enige manier om de klus te klaren, was om maandenlang elk weekend alleen maar te schrijven. Mijn gezin betaalde daarvoor de prijs. Dat is een van de redenen waarom ik dit boek opdraag aan mijn drie kinderen.

Maar er is nog een reden, een belangrijker reden. Ik ben ervan overtuigd dat zij in een betere wereld kunnen leven dan mijn generatie (een nieuwe wereld waarvan de afgelopen zes decennia al gunstig zijn verlopen). Dat kan alleen maar gebeuren als we de opmerkelijke plasticiteit van dit tijdperk te baat nemen. Als vandaag de dag de juiste beslissingen worden genomen, zal de generatie van mijn kinderen een beter leven krijgen. Ik wil met dit boek invloed uitoefenen op die beslissingen.

Omdat ik hele dagen werk, moest ik mij verlaten op researchassistenten. Vooral Kaajal Wallia was van grote hulp. Elke maandagochtend kwam ik terug op kantoor met een met de hand geschreven verhandeling over één onderwerp. Zij ontcijferde mijn aantekeningen, vulde de blanco stukken aan en vond verrassend genoeg de juiste statistieken en anekdoten waarmee veel van mijn stellingen worden ondersteund. Ze heeft fantastisch werk verricht en ik heb enorm veel profijt van haar research gehad bij het schrijven van dit boek.

Kaajal vertrok voor het boek af was. Om het naar de eindstreep te brengen, kreeg ik hulp van Asya Anderson, Vrutika Mody, Denni Jayme en Gillian Goh. Denni, Gillian en mijn collega T.S. Gopi

Rethinaraj droegen ook veel bij aan de omvangrijke research. Carol Chan en Wong Wee Cheng waren een grote hulp bij de productie. Er gaat enorm veel werk zitten in het creëren van een geloofwaardig manuscript. Zonder hun hulp zou dat onmogelijk zijn geweest. Ik wil mijn uitgever Clive Priddle bedanken voor het feit dat hij van mijn manuscript wederom zo iets moois heeft weten te maken. Dit boek heeft veel baat gehad bij zijn bemoeienis. Bovendien gaat mijn dank uit naar Annie Lenth en Beth Wright voor hun goede redactie van de tekst.

Ook wil ik de vrienden bedanken die me nuttige adviezen en suggesties voor het boek hebben gegeven. Maar omdat sommigen van hen me ook adviseerden het boek in zijn huidige vorm niet te publiceren, heb ik besloten hun namen in dit dankwoord niet te vermelden, om hen niet in verlegenheid te brengen. Hun commentaar – dat dit boek een groot deel van mijn publiek, vooral in het Westen, van mij zou vervreemden – heb ik zeer serieus genomen. Ik respecteer hun advies en stel het op prijs. Na lang nadenken heb ik echter besloten toch over te gaan tot publicatie. Als ik dit boek zo zou hebben geschreven dat ik er zeker van was dat ik er mijn Westerse vrienden niet mee voor het hoofd zou stoten, zouden de kansen ongetwijfeld groter zijn geweest dat het positief zou worden ontvangen. Maar de nieuwe wereld die aan het ontstaan is, zal hun in eerste instantie ook geen plezier doen. We moeten ons voorbereiden op deze radicaal andere wereld. De onbehaaglijkheid die bij het lezen kan optreden, is helaas een deel van dat proces.

Tegen deze achtergrond zult u begrijpen hoeveel waardering ik heb voor het royale gebaar van sommige vrienden om aanbevelingsteksten voor dit boek te schrijven. Ik wil in dit verband vooral mijn dank uitspreken aan de heer M.J. Akbar, professor Jagdish Bhagwati, professor Zbigniew Brezezinski, de heer Shekhar Kapur, dr. Amartya Sen, professor Lawrence H. Summers, de heer Strobe Talbott, professor Ezra Vogel en professor Wang Gungwu.

Ten slotte wil ik mijn vrouw Anne bedanken voor haar verdraagzaamheid. Ik heb haar geduld en begrip tot het uiterste op de proef gesteld. Ik verheug mij erop nu weer een normaal leven te gaan leiden en in het weekend te kunnen golfen.

Kishore Mahbubani

INLEIDING

Het probleem zit 'm niet in de nieuwe ideeën, maar in het ontkomen aan de oude ideeën die, bij degenen die ermee zijn opgegroeid – wat voor de meesten van ons geldt – zijn doorgedrongen in elke uithoek van het brein.

John Maynard Keynes, Brits econoom (1883-1946),
in *The General Theory of Employment, Interest and Money*.

De opkomst van het Westen heeft de wereld getransformeerd. De opkomst van Azië zal net zo'n belangrijke transformatie tot gevolg hebben. In dit boek wordt beschreven wat de redenen zijn van het feit dat Azië nu in opkomst is, hoe dat de wereld zal veranderen en waarom het Westen het moeilijk zal krijgen om zich aan die veranderingen aan te passen, ook al zou het de opkomst van Azië moeten toejuichen. Ik zal in dit boek ook een aantal mogelijkheden opperen om de onmiskenbare nieuwe uitdagingen die ons te wachten staan, tegemoet te treden.

De opkomst van Azië zal de wereld goed doen. Honderden miljoenen mensen zullen worden gered uit de klauwen van de armoede. De modernisering van China heeft het aantal Chinezen dat in absolute armoede verkeert, al teruggebracht van zeshonderd miljoen tot tweehonderd miljoen. De groei van India heeft dezelfde ingrijpende gevolgen. Een van de belangrijkste redenen waarom de Verenigde Naties (VN) een van hun ontwikkelingsdoelstellingen voor het millennium – namelijk het vóór 2015 tot de helft terugbrengen van de armoede in de wereld – inderdaad zullen bereiken, is het feit dat China en India erin geslaagd zijn de armoede

in belangrijke mate terug te dringen. Gemeten naar de normen van de westerse moraalfilosofie, van de negentiende-eeuwse Britse utilitaristische filosofen tot de morele imperatieven van Immanuel Kant, is duidelijk dat de opkomst van Azië de wereld meer 'goeds' heeft gebracht. In puur ethische zin zou het Westen de verandering van de Aziatische situatie moeten toejuichen.

Maar de voordelen van de opkomst van Azië zijn niet alleen ethisch van aard. De hele wereld zal vreedzamer en stabielere worden. In september 2005 riep Robert Zoellick, de nieuwe directeur van de Wereldbank, China op om een 'verantwoordelijke partij' in het internationale stelsel te worden. China heeft positief op die uitnodiging gereageerd. De meeste Aziaten willen trouwens graag een verantwoordelijkheid toebedeeld krijgen bij het beheren van het mondiale stelsel. In de afgelopen decennia is gebleken dat Aziaten veel baat hebben gehad bij de open multilaterale orde die Amerika en de 'overwinnaars' van de Tweede Wereldoorlog in 1945 hebben gecreëerd. Er zijn maar weinig Aziatische samenlevingen die het systeem dat hen heeft voortgeholpen nu zouden willen destabiliseren.

Het woord 'modernisering' komt in dit boek vaak voor en zal in hoofdstuk 1 uitvoerig worden verklaard. Maar iedere westerse lezer zou intuïtief moeten begrijpen wat het begrip inhoudt. Het duidt op zowel de fysieke als de ethische aard van de westerse samenlevingen. Het echte goede nieuws voor de wereld is dat de modernisering van Azië bezig is zich uit te breiden tot alle uithoeken van het werelddeel. Vijftig jaar geleden waren er schijnbaar maar twee moderne samenlevingen in Azië, één aan het oostelijke en één aan het westelijke uiteinde: Japan en Israël. Daartussenin lag een oceaan van volkeren die onverschillig leken te staan ten opzichte van modernisering en groei. Maar het voorbeeld van Japan was aanleiding tot een hele reeks Aziatische successen. Japan werd eerst nagevolgd door de vier economische tijgers: Zuid-Korea, Taiwan, Hongkong en Singapore. Toen het tot China doordrong dat er buurlanden waren die economisch meer succes hadden, besloot het zich bij hen aan te sluiten door zijn eigen programma van 'Vier Modernisering' te lanceren. In de afgelopen drie decennia was China de snelst groeiende economie ter wereld. De groei van China heeft op zijn beurt geleid tot de op-

komst van India. Nu zijn miljarden Aziaten onderweg naar de moderne tijd.

Nog beter nieuws voor de wereld is dat deze ‘mars naar de moderniteit’ op het punt staat ook het islamitische deel van West-Azië te bereiken. Dat de beweging vanuit India Pakistan zal bereiken en vervolgens Iran, is slechts een kwestie van tijd. Het is heel goed mogelijk dat geheel Azië in de eenentwintigste eeuw gemoderniseerd raakt. Als dat gebeurt, zal Israël geen eenzame moderne buitenpost in West-Azië meer zijn. Het zou op den duur even gemoderniseerde burens kunnen krijgen. Dat lijkt misschien een wild idee, maar het is van wezenlijk belang te begrijpen dat de groei en het succes van Azië de afgelopen decennia de stoutste verwachtingen van de Aziaten hebben overtroffen. Dit boek, geschreven door een realist, is gebaseerd op optimisme over de toekomstige rol van Azië in de wereld. Over het algemeen hoeven Aziaten tegenwoordig niet overgehaald te worden tot optimisme. Dat schept een nieuwe paradox op wereldniveau: tot voor kort waren de westerse samenlevingen de meest optimistische, maar die lijken hun optimisme kwijt te raken, juist op een moment in de geschiedenis waarop ze de snelle modernisering van de rest van de wereld zouden moeten toejuichen.

De term ‘het Westen’ wordt in dit boek vaak gebruikt. Als ik het heb over ‘westers beleid’ krijg ik vaak als commentaar dat ik het vooral over Amerikaans beleid heb. Gezien de enorme macht van de Verenigde Staten domineert uiteraard het Amerikaanse beleid. Maar er bestaat daarnaast een stilzwijgende overeenkomst tussen Amerika en Europa, en ook met de Angelsaksische staten Australië, Canada en Nieuw-Zeeland, over het beleid op wereldniveau. Een van de minst begrepen (en verrassend genoeg minst onderzochte) fenomenen is hoe het Westen op het gebied van internationale kwesties vaak als een enkelvoudige eenheid functioneert. De westerse landen werken samen op het gebied van fundamentele zaken. Een voorbeeld daarvan is de manier waarop het Westen het eens werd over het beleid ten aanzien van Afghanistan. Canadese en Europese militairen sneuvelen daar als indirect gevolg van door Amerika geïnitieerd beleid. Dat getuigt van een indrukwekkende solidariteit.

Veel westerse ogen zien als ze de eenentwintigste eeuw in turen

slechts sombere beelden, niet een nieuwe dageraad in de geschiedenis van de menselijke beschaving. Dat is een merkwaardige ontwikkeling. De afgelopen paar eeuwen is het Westen veruit de meest open en veerkrachtige beschaving geweest en voor het grootste deel van die periode heeft het de wereld op zijn schouders gedragen. Het Westen heeft de Aziatische mars naar de moderniteit in werking gezet, dus zou het zich nu moeten verheugen over deze positieve nieuwe koers van de wereldgeschiedenis. In plaats daarvan zijn de leidende denkers in het Westen vervuld van angst en sombere voorvoelens. Ik zal een poging doen die omkering te verklaren.

Azië en het Westen dienen duidelijk nog tot een gemeenschappelijk standpunt over de aard van deze nieuwe wereld te komen. De noodzaak daartoe is nog nooit zo groot geweest. We zijn op weg naar een van de meest in beweging zijnde perioden in de wereldgeschiedenis. De besluiten die we vandaag nemen, kunnen de koers van de eenentwintigste eeuw bepalen. We hebben nog nooit zo veel mogelijkheden gehad om een betere wereld te creëren voor de 6,5 miljard mensen die onze planeet bevolken. De explosieve groei van kennis, vooral op het gebied van de natuurwetenschappen en de technologie, heeft ons die mogelijkheid geboden. Het is ook duidelijk dat de grote denkers van dit moment, vooral die uit het Westen, klem zitten in het verleden en niet bereid of in staat zijn onder ogen te zien dat ze hun wereldbeeld moeten bijstellen. Als ze dat niet doen, zullen ze strategische fouten maken, mogelijk met rampzalige gevolgen.

Het besluit van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië om in maart 2003 Irak binnen te vallen, is een van die fouten. Men zou met enige overtuiging kunnen stellen dat de Amerikanen en Britten alleen van plan waren om het Irakese volk te verlossen van een despotische leider en de wereld van een gevaarlijk man, Saddam Hoessein. Bush noch Blair had kwaadwillende bedoelingen, maar hun mentale benadering had een beperkte culturele context: het westerse denken. Veel vooraanstaande Amerikaanse intellectuelen waren er oprecht van overtuigd dat de binnenvallende Amerikaanse troepen zouden worden verwelkomd door verrukte Irakezen die rozenblaadjes op hun pad zouden strooien. Maar het weefsel van de geschiedenis is in de tweede helft van de twintigste

eeuw onherroepelijk veranderd: tegenwoordig zijn buitenlandse indringers in geen enkel land welkom. De gedachte dat er een islamitisch land zou zijn dat westerse soldatenlaarzen op zijn bodem zou verwelkomen, is absurd. De invasie en vooral de bezetting van Irak zullen de geschiedenis ingaan als totaal uit de hand gelopen operaties. Zelfs als deze actie goed zou zijn uitgevoerd, zou ze gedoemd zijn geweest tot mislukken, want hoewel de Britten Irak aan het begin van de twintigste eeuw nog met succes konden binnenvallen en bezetten (in 1921 om precies te zijn), zou geen enkel westers leger dat in het begin van de eenentwintigste eeuw met succes kunnen herhalen. In 1920 was Winston Churchill als minister van Oorlog en tevens van Luchtvaart verantwoordelijk voor het neerslaan van de opstand van Koerden en Arabieren in het door Groot-Brittannië bezette Irak, wat hij bereikte door toestemming te geven voor het gebruik van gifgas. Churchill zei: 'Ik ben een groot voorstander van het gebruik van gifgas tegen onbeschaafde stammen.' Als Blair in 2003 hetzelfde zou hebben geprobeerd, zou hij aan het kruis genageld zijn. De wereld is dat tijdperk ontstegen, maar het westerse denken gaat er nog steeds van uit dat een leger christelijke soldaten een islamitische samenleving kan binnenvallen, bezetten en doen veranderen.

Het grootste deel van de laatste drie eeuwen waren de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika het 'lijdend voorwerp' van de wereldgeschiedenis. De beslissingen die geschiedenis maakten op het wereldtoneel werden genomen in een handvol belangrijke westerse hoofdsteden, vooral in Londen, Parijs, Berlijn en Washington DC. De abusievelijk 'Eerste' en 'Tweede Wereldoorlog' genoemde oorlogen werden gevoerd zonder overleg met de meerderheid van de wereldbevolking, die in deze in wezen Europese oorlogen werd meegesleurd, althans tot de Japanse agressie in China en de Stille Oceaan opdoemde. Vandaag de dag zijn de 5,6 miljard mensen die zich buiten de westerse sfeer bevinden niet langer bereid besluiten te accepteren die namens hen in westerse hoofdsteden worden genomen.

Zal de eenentwintigste eeuw voor het Westen dan een periode van historische overwinning of van nederlaag worden? Het antwoord hierop kan nog niet worden gegeven. Het hangt af van de manier waarop de westerse wereld zal reageren op de opkomst

van Azië. Het aantal mensen in de wereld dat streeft naar de verwezenlijking van de westerse droom – een comfortabel middenklassebestaan – is nog nooit zo groot geweest. De Chinezen en Indiërs hadden hier eeuwenlang niet de mogelijkheid toe. Inmiddels geloven steeds meer mensen dat zo'n leven binnen hun handbereik ligt, een levensstandaard die Amerika en Europa al verworven hebben. Ze willen het Westen navolgen, niet overheersen.

De algemene verspreiding van de westerse droom zou daarom voor het Westen een moment van overwinning moeten betekenen. Veel westerse leiders beginnen hun redevoeringen daarentegen met een opmerking over hoe 'gevaarlijk' de wereld aan het worden is. President Bush zei in augustus 2006 bijvoorbeeld: 'Het Amerikaanse volk moet beseffen dat we in een gevaarlijke wereld leven.' Andere westerse leiders hebben vergelijkbare opmerkingen gemaakt. De Franse minister van Buitenlandse Zaken, Michel Barnier, zei in februari 2005: 'We worden in deze gevaarlijke, veranderlijke en verwarrende wereld geconfronteerd met veel verschillende uitdagingen.' De Canadese ambassadeur in de Verenigde Staten, Michael Wilson, zei: 'In deze periode, waarin de wereld kleiner en gevaarlijker wordt, gaat Canada de uitdaging aan en zullen wij onze inspanningen concentreren op de nieuwe bedreigingen waarmee ons volk wordt geconfronteerd.' Deze uitingen zijn blijken van een nieuwe westerse tijdgeest: van de overtuiging dat de wereld gevaarlijker wordt.

Een van de sterke punten van de westerse beschaving is het geloof dat samenlevingen het beste gedijen als ze niet gevangenzitten in een ideologie. In de westerse wereld leeft de overtuiging dat het om die reden een van zijn grootste overwinningen heeft behaald. De Sovjet-Unie implodeerde omdat het gevangenzat in een dode ideologie. Westerse samenlevingen waren daarentegen rationeler, stonden open voor nieuwe ideeën en zaten nooit gevangen in een ideologische dwangbuis.

Het is paradoxaal, maar sinds het einde van de Koude Oorlog lijkt het of het Westen een ideologisch gemotiveerde entiteit is geworden. De verafgoding van democratie – een ongetwijfeld heilzaam systeem – groeide uit tot een ideologische kruistocht vanuit de overtuiging dat democratie kan worden geëxporteerd naar elke samenleving ter wereld, ongeacht de fase van politieke ontwikke-

ling ter plaatse. Rampen in Libanon, Palestina en Irak waren het gevolg. Het Amerikaanse congreslid Henry Hyde, een conservatieve Republikein, wees er zonder omwegen op dat ideologische ambitie gezond verstand en ervaring had weten te overtroeven: 'We hebben ook verplichtingen aan onszelf en onze belangen, en de bescherming en bevordering daarvan kunnen soms acties vereisen die zich concentreren op concretere doelen dan die van het altruïsme. Het onlosmakelijk verbinden van onze belangen aan het kritiekloos uitdragen van de democratie, is een verleidelijke maar ongerechtvaardigde strategie, meer een sprong in het duister dan een nuchtere overweging.' Hij voegde eraan toe: 'We hebben de democratie gebruikt als wapen om onze gezworen vijanden te destabiliseren en dat zullen we wellicht weer doen. Maar als we revolutionaire krachten ontketenen vanuit de verwachting dat het resultaat alleen maar positief kan zijn, denk ik dat we een enorme en misschien onherstelbare fout maken. De geschiedenis leert ons dat revoluties gevaarlijk zijn, vaker destructief dan gunstig en van nature onbeheersbaar.'

De grote paradox van de mislukte westerse pogingen om democratie te exporteren naar andere samenlevingen, is dat het Westen er inderdaad in geslaagd is om de wereld in de meest ruime zin van het woord te democratiseren. Een belangrijke doelstelling van een democratie is om haar burgers macht te geven en hen ervan te overtuigen dat ze hun lot in eigen hand moeten nemen. Het aantal mensen ter wereld dat hiervan overtuigd is, is nog nooit zo groot geweest. Zelfs in de 'ondemocratische' samenleving van China hebben burgers geprofiteerd van de nieuwe economische vrijheden en de kans gegrepen hun leven totaal te veranderen. Hetzelfde geldt voor India: de Indiase overheid heeft inmiddels de lijst van economische vrijheden uitgebreid. Over de hele wereld heeft een democratisering van de menselijke geest plaatsgevonden. Het Westen zou zich daarover moeten verheugen, in plaats van landen te bekritisieren over onvolmaakte verkiezingspraktijken.

Er is één reden in het bijzonder die verklaart waarom het Westen aarzelt de grote democratisering van de menselijke geest toe te juichen. Het is zich er pijnlijk van bewust dat, als deze trend doorzet, er een dag zal komen waarop de grote afrekening plaatsvindt. Naarmate de democratiseringsgeest krachtiger wordt en steeds meer

mensen hun lot in eigen hand nemen, zullen ze meer gaan nadenken over de ondemocratische wereld waarin ze leven. Samuel Huntington heeft deze wereldorde treffend beschreven. Twee zinnen uit zijn beroemde artikel ‘The Clash of Civilizations?’ geven een goede verklaring van de huidige situatie: ‘In de ontwikkelingspolitiek zijn de volkeren en regeringen van niet-westerse beschavingen niet langer het lijdend voorwerp van de geschiedenis als doel van westerse kolonisatie, maar sluiten ze zich aan bij het Westen als actief optredende vormgevers van de geschiedenis.’ Hij gaat verder: ‘Het Westen gebruikt in de praktijk internationale instellingen, militaire macht en economische middelen om de wereld te leiden op een manier die de westerse macht in stand houdt, westerse belangen beschermt en westerse politieke en economische waarden bevordert.’ Hij heeft gelijk. De rest van de wereld begint dat ook in te zien. Als er niets verandert, zal zich een ramp voltrekken.

De aarzeling van de westerse leiders om te erkennen dat de westerse overheersing van de wereld niet kan blijven voortduren, is voor diezelfde wereld een grote bedreiging. Westerse samenlevingen moeten besluiten of ze in de eenentwintigste eeuw westerse normen en waarden en westerse belangen willen blijven verdedigen. De meeste mensen in het Westen denken graag dat ze vooral westerse normen en waarden uitdragen, democratie in de eerste plaats, maar de rest van de wereld ziet hoe het Westen de democratie slechts selectief promoot. Geen enkele westerse samenleving staat bijvoorbeeld te trappelen om de democratie in Saoedi-Arabië te bevorderen uit angst daarmee de olieleveranties aan het Westen op het spel te zetten.

Daarom is het primaire doel van dit boek de wereld te verklaren vanuit een niet-westerse optiek, zodat de 900 miljoen mensen in het Westen kunnen begrijpen hoe de overige 5,6 miljard mensen de wereld zien. De taal en de begrippen die ik hanteer om niet-westerse aspecten te beschrijven, hebben hun oorsprong in een westerse context. Dat is een van de vele grote eerbewijzen die in dit boek aan het Westen worden gebracht. De meeste begrippen die ik gebruik om de eigentijdse realiteit te beschrijven, zijn westers. De bereidheid van de rest van de wereld om westerse ideeën over te nemen en te gebruiken, is een van de belangrijkste redenen om optimistisch te zijn over de wereld. De overgrote meerderheid van

de samenlevingen die wil slagen en gedijen in de moderne wereld, wil dat niet door het Westen en zijn normen en waarden af te wijzen. Integendeel, ze wil bij voorkeur met het Westen samenwerken. Het is een duidelijk teken van het hernieuwde vertrouwen in de eigen cultuur van veel Aziatische samenlevingen, met name China en India, dat ze bij het ontwikkelen van hun maatschappij bereid zijn te leren van het beste wat het Westen te bieden heeft en dat over te nemen.

Eenvoudig gezegd verschilt dit boek van een westerse verhandeling omdat het uiteenzet dat het Westen, bij al zijn inspanningen om de wereldorde te herstructureren, zowel een groot deel van de oplossing als een groot deel van het probleem is. Het laatste wordt zelden genoemd in westerse publicaties. Als iemand die regelmatig bijeenkomsten van westerse intellectuelen bijwoont, ben ik na afloop vaak verbijsterd over het feit dat de westerse geest, in een periode waarin ze zich zou moeten openstellen voor compleet nieuwe werkelijkheden, zich daar juist steeds meer voor afsluit. De opiniepagina's van *The New York Times* en de *Financial Times* maken mij vaak wanhopig. Kranten staan vol incestueuze discussies tussen mensen die van mening zijn dat de 12 procent van de wereldbevolking die in het Westen woont, de overige 88 procent buiten het Westen kan blijven overheersen.

Weinig mensen in het Westen zijn zich volledig bewust van de implicaties van de twee belangrijkste kenmerken van ons historische tijdperk. De eerste implicatie is dat we zijn gekomen aan het eind van een tijdperk waarin het Westen het wereldtoneel domineerde (N.B. niet aan het eind van het Westen: dat zal nog decennialang de sterkste beschaving blijven). Ten tweede: er zal zich een enorme renaissance in de Aziatische samenlevingen voordoen. De strategische discussie in het Westen zou zich moeten concentreren op de manier waarop het zich zou moeten aanpassen, maar dat is niet gebeurd. Erger nog, het Westen is van bekwaam onbekwaam geworden wat betreft het omgaan met veel belangrijke internationale problemen, van de bedreiging van het terrorisme tot het in stand houden van het beleid van non-proliferatie. Deze onbekwaamheid, die uiteraard rampzalige gevolgen heeft, versterkt het westerse gevoel van onveiligheid.

We zijn daarom op weg naar een waarachtige crisis in het beheer

van onze wereldorde, tenzij het Westen zijn koers verlegt. Bij het overwegen van strategische opties voor de toekomst zouden de westerse denkers de Chinese wijsheid in acht moeten nemen, die blijkt uit de vertaling van het westerse woord 'crisis' in het Chinees: het Chinese woord is opgebouwd uit twee karakters die staan voor 'gevaar' en 'kans'. Te veel mensen in het Westen zien slechts de gevaren; maar weinigen zien de kansen. Een belangrijke boodschap van dit boek is dat de Aziatische 'mars naar de moderniteit' (die in hoofdstuk 1 wordt beschreven) zowel het Westen als de wereld nieuwe kansen biedt. Als het Westen zou kunnen leren aan deze mars mee te werken in plaats van hem tegen te werken, kan de eenentwintigste eeuw een van de gelukkigste eeuwen in de geschiedenis van de mensheid worden.

Het is mijn bedoeling dat westerse (en niet-westerse) lezers na lezing van dit boek een optimistisch gevoel zullen hebben over de toekomst van de wereld. Ikzelf ben ook optimistisch: ik denk dat mijn kinderen veel betere kansen hebben dan ik heb gehad. Daarom draag ik dit boek aan hen op. Maar ik weet ook dat mooie resultaten niet vanzelf geboekt worden. Ze vereisen daadkrachtig menselijk ingrijpen. Dit is het moment om op te treden.

Laat me tot slot deze inleiding eindigen met een schokkend gegeven. Een gegeven dat overigens niet door mij is gevonden, maar door Larry Summers. Ik liet hem het manuscript van dit boek lezen, en hij reageerde erop door me een paragraaf te sturen die hij gebruikte om de opkomst van Azië te beschrijven: 'Men noemde het de Industriële Revolutie omdat voor de eerste keer in de geschiedenis van de mensheid de levensstandaard misschien wel met 50 procent omhoogging in het tijdsbestek van een enkel mensenleven. Momenteel ligt het tempo van ontwikkeling in Azië bijna honderd keer hoger en stijgt de levensstandaard met zo'n 10.000 procent per mensenleven. De opkomst van Azië en alles wat daarna komt, zal de geschiedenisboeken die over 300 jaar worden geschreven domineren. Voor de Koude Oorlog en de opkomst van de islam zal slechts een bijrol zijn weggelegd.'

Toen ik dit voor de eerste keer las, was ik nogal sceptisch over Summers' claim dat de levensstandaard in Azië met 10.000 procent zou gaan stijgen in de tijdsspanne van een mensenleven. Gelukkig liep ik onverwacht James Wolfensohn, de voormalige pre-